

مردم

دوره هفتم، سال اول، شماره ۹، یکشنبه ۹ اردیبهشت ۱۳۵۸
شماره ۱۵ ریل

از گمان مرکزی غرب توده ایران

شماره ویژه اول ماه مه

زحمتکشان متحد شوید!

فوجده نادم حسن اول ماه مه، روز هفتمی کارگران و زحمتکشان

میتان اول ماه مه، سال ۱۳۳۰، در میدان پارس تهران

جشن اول ماه مه، روز همبستگی جهانی کارگران و زحمتکشان

روز اول ماه مه (یازدهم اردیبهشت)، روز شکوهند همبستگی جهانی طبقه کارگر است. در این روز کارگران و زحمتکشان در سراسر جهان قدرت اتحاد و تشکل خود را به نمایش می‌گذارند، پیروزی‌خانی را که در مبارزه به دست آورده‌اند، جشن می‌گیرند، برای مبارزات آینده صفوف خود را به مقیاس هر کشور و به مقیاس جهانی بیشتر می‌فرستند. نیرومندی طبقه کارگر، ضامن پیروزی کارگران و زحمتکشان، در اتحاد و تشکل است و به نسی که زحمتکشان هر کشور اتحاد سازمان یافته‌تری داشته باشند، به نسی که با سازمان‌های کارگری دیگر کشورهای همبستگی مستحکم‌تری داشته باشند، به نسی که بتوانند، مبارزه آنها نمریختر، پیروزی آنها فاطم‌تر خواهد بود. این خشیستی است که همه‌جا، در سراسر جهان، به اتیان رسیده و در انقلاب خلقی ایران نیز با درخششی خیره‌کننده نمودار گردید. اهمیت جشن اول ماه مه در بیان این حیثیت است.

کارگران و زحمتکشان ایران روز اول ماه مه اعمال را با سربلندی و سرفراری جشن می‌گیرند. آنها به حق می‌توانند افتخار کنند که به رغم یک ربع قرن سلطه چینی رژیم که هر گونه تشکل صفتی و سیاسی را از آنها سلب کرده بود، توانستند همچون نیروی متحد و تشکل پرتوانی، چنان نقش فاطمی در انقلاب ملی و دموکراتیک ایران ایفا کنند که واژگونی رژیم جبار و وطن‌فروش پهلوی تحقق یابد. همه‌گی می‌داند و نمی‌تواند نداند که اگر طبقه کارگر و زحمتکشان ایران با قدرت اتحاد خود وارد میدان نبرد شده بودند، اگر بار گران اعتصابات را با سرخشی بدون نسی گرفتند، اگر سلاح اعتصاب سیاسی سراسر کشوری را با جبار و جانشانی به کار نمی‌بردند، آن وحدت کوننده انقلابی خلق به وجود نمی‌آمد، جرح لاشین اعمال قهر حکومت آموخوار شاه چینی نمی‌شد، کمر سلطه امپریالیسم در ایران نمی‌شکست، طبقه کارگر ایران در پیروزی انقلاب نقش فاطع ایفا کرد. هر کس که صادقانه به انقلاب پیروزمند خلقی ما وفادار است، نمی‌تواند در برابر این پهلوان انقلاب - کارگران و زحمتکشان ایران - سر به احترام فرو نیارد.

کارگران و زحمتکشان ایران جشن اول ماه مه اعمال را در شرائطی برگزار می‌کنند که در کوره انقلاب آبدیده شده، در عمل بیشتر و بهتر از هر وقت دیگر دریافته‌اند که وثیقه پیروزی در مبارزه، وحدت و تشکلات است. انقلابی و دموکراتیک ایران با واژگون ساختن رژیم کارگزار امپریالیسم، پیروزی بزرگی به دست آورده است. ولی دشمن نثار و حیل‌گر هنوز بطور کامل و برای همیشه سرکوب نشده است. او تقاب برچهره می‌زند و رنگ و روغن می‌دهد و در صد جمع و جور کردن صفوف متلاشی خویش است، تلاش می‌کند تا شاید بتواند بهشت گمشده خود را باز ستاند و کشور را مجدداً به چنگ زحمتکشان و میهن‌پرستان بدل سازد. با سلاح وحدت، با مبارزه هوشیارانه سیاسی باید این تلاش مذبحخانه ضد انقلاب را عقیم کرد و انقلاب را به سرانجام پیروزمند و بی‌بازگشت رسانید. به همین دلیل کارگران و زحمتکشان ایران باستی صفوف خود را در سبک‌های صفتی بیشتر و مستحکم‌تر تشکل و متحدکنند، به نسی حزب سیاسی خویش - حزب توده ایران - توجه دقیق کنند، لحظه‌ای فراموش نکنند، انقلابی که انجام گرفته، انقلاب ستم‌کشان بر ضد ستم‌گران، یا به گفته امام خمینی رهبر انقلاب ایران، انقلاب مستضعفین بر ضد مستکبرین بوده است، آتی از نظر دور ندارند که حفظ پیروزی انقلاب دشواری‌های گزالی به همراه دارد.

کارگران و زحمتکشان ایران جشن اول ماه مه اعمال را در شرائطی برگزار می‌کنند که حزب توده ایران - حزب طبقه کارگر ایران - علناً به فعالیت قانونی خود پرداخته و روزنامه «مردم»، عزیز، می‌تواند انتشار کنند که به رغم پیگردهای خونین چند ده ساله توانستند حزب سیاسی خود را همچون مرغ آتش در جهنم رژیم مخوف پهلوی زنده و فعال نگاهدارند تا به هنگام آزادی پر گشاید. اینک در شرائط نوین کنونی، انجام وظائف نوینی در برابر کارگران و زحمتکشان ایران قرار دارد. این وظائف در اعلامیه کمیته مرکزی حزب به مناسبت اول ماه مه، در شماره ۷ «مردم»، مشخص شده‌اند. این وظائف خواست‌های اصلی و سیاسی کارگران و زحمتکشان است و تردیدی نیست که طبقه کارگر قهرمان ایران در اتحاد با دیگر

کارگران و زحمتکشان و همه مبارزان انقلابی است. با توجه به این وظیفه خطیر است که «کمیته برگزاری جشن اول ماه مه - کمیته منتخب سبک‌های کارگری ایران» تصمیم خود را در برگزاری جشن اول ماه مه اتخاذ کرده است.

کمیته مرکزی حزب توده ایران با ابرار خردستی از این تصمیم و نادانست‌صمانه، بناسبت جشن اول ماه مه، به نسی کارگران و زحمتکشان ایران، از همه انتضا، هواداران و دوستان حزب دعوت می‌کند که در جشن اول ماه مه فعالانه شرکت کنند.

کمیته مرکزی حزب توده ایران

جشن اول ماه مه، روز همبستگی جهانی کارگران و زحمتکشان را هر چه باشکوه‌تر برگزار کنیم!

جشن اول ماه مه اعمال، در دوران پیروزی نخستین مرحله انقلاب ضد امپریالیستی و دموکراتیک مردم ایران، در نخستین بهار آزادی برگزار می‌گردد. بیکار فرمانده اتحاد کارگران و زحمتکشان ایران شرط ضروری برای این پیروزی و تحقق این آزادی بود. حفظ و تشکل این اتحاد در شرائطی که می‌باید دشواری‌های انقلاب را تشکل کرد و انقلاب را به پیش برد، در شرائطی که ضد انقلاب با تمام نیروی اهریمی خویش و به تشکل گوناگون ترقه‌فاسقی می‌کند، تا سگر آب رفته را به جوی بازگرداند، مرموزترین و بهترین وظیفه

حزب توده ایران، حزب طبقه کارگر ایران است

دور اول ماه مه روز همبستگی بین‌المللی کارگران و زحمتکشان سراسر جهان است چرا کارگران و زحمتکشان در هر کشوری نه باند نام مستعاره چرا این همبستگی بین‌المللی است؛ چرا روز میمیی برای پرورد این همبستگی معین شده است؛ زحمتکشان در هر جای جهان که مانند بارباری پشت‌ت منافع میرک و پشت‌ت اصول و خواست‌ها و آرمان‌های اساسی هستند که آنها را به نسی تردید می‌کند، به هم پیوند می‌دهد، شقاعه می‌کند، متلا کارگر و زحمتکشان، اگر ایرانی باشد یا مراکشی، اگر ایتالیایی باشد یا ویتنامی، اگر مکزکی باشد یا مجاری، مسلم است که در شرائط بسیار محتملی زندگی و کار می‌کند، رند جانم و مسائل مختلف کشوری و نسبی آنها نام متفاوت و گاه به گاه متفاوت است. بنابراین هر یک از آنها مواظب ایجاد گانه و محسوس و محسوس به خود دارند. اما همه رنجبران، همه کسانی که کار و از قبل زحمت خود زندگی بقیه در صفا

طبقه کارگر متحد همه چیز، طبقه کارگر متفرق هیچ چیز

نیروی کار کارگر را، صرف نظر از این تفاوت‌ها، مجرد، جانب دیگر قسبه این است که کارگران و زحمتکشان هم، با وجود این تفاوت‌ها و صرف نظر از این تفاوت‌ها، دارای حقوق و منافع مشترک و واحد، و از این حقوق و منافع مشترک و واحد هم فقط با اتحاد و وحدت عمل خود می‌توانند با موفقیت دفاع کنند. زیرا اگر چه اشتراک صرف نظر از این تفاوت‌ها، کارگر را اشتراک می‌کند، ولی از این تفاوت‌های دارد و از چه مناسبت، اشتراک

همبستگی جهانی زحمتکشان

بقیه در صفحه ۲

همبستگی جهانی زحمتکشان

بقیه در صفحه ۲

همبستگی جهانی زحمتکشان

بقیه در صفحه ۲

همبستگی جهانی زحمتکشان

بقیه در صفحه ۲

جشن اول ماه مه - روز...

- زحمت‌کشان کشور، تمام نیروی خود را برای تحقق آنها به کار خواهد برد.
- جشن اول ماه مه بر طبقه کارگر و زحمت‌کشان ایران و جهان فرخنده و شاد باد!
- به پیش در راه تحکیم شکل و اتحاد طبقه کارگر ایران!
- به پیش در راه رشد و گسترش نیروی انقلاب و آزادی‌خواهان ایران!
- روزیم سرنگون شده پهلوی!
- به پیش در راه ساختن ایرانی مستقل، آزاد و آباد!
- پاینده باد، همبستگی جهانی کارگران و زحمت‌کشان!
- برقرار بار جبهه متحد خلق!

حزب توده ایران، حزب طبقه کارگر...

متوجه کرده بود، شهرهای نظارت می‌کرد که واژه «مصلح» به کار می‌رفت. کارگر و روستا کارفرما و کارگر براساس اجبرسازی قرون وسطایی انجام می‌گرفت. ساعت کار، گاه، بدهد و چهارده ساعت می‌رسید. کترین مملووت کارگران آگاه پاشی جز رندان و حتی شکنجه و اعدام نداشتند.

مبارزه حزب و سازمان‌های صنعتی کارگری، که تحت رهبری سیاسی حزب بودند، برای طبقه کارگر آگاهی، شخصیت و حیثیت در خورد آنرا تأمین نمود. کارگران با نیروی در جامعه بدل شدند که حتی رژیم گذشته، کمصداحت‌ارواحی، اشتراک‌گرای، شدت‌انگیزی و شد کارگری از رژیم پادشاهی نیز شدیدتر بود، مجبور به سازمان‌دهی‌های کارگری شد و از خود رانند و کوشید تا خود را «دولت‌خواه» و «مؤادار» طبقه کارگر نشان دهد.

در ترکیب نرفانی حزب توده ایران، همیشه کارگران جای نخستین را داشتند و مبارزه روزمره، حزب طبقه کارگر و امپریالیسم، استبداد سلطنتی، بهره‌کشی سرمایه‌داران و برای تأمین حقوق طبقه کارگر، که به شکل شخصی، شهر به شهر، کارخانه به کارخانه، شخصی به شخصی انجام می‌گرفت، موجب شد که کارگران ایران به‌رूप توده ایران، ایمن و باوری عمیق یافتند.

برای سامی رنگارنگ رژیم گذشته و امپریالیست‌های حامی آن، به منظور آن‌که دست‌نکاران بورژوازی و ایتولوژی‌های مزدور ساخت دستگاه، در دفاع از طبقه کارگر ایران رخنه کنند و آن‌ها به‌رایی برسوند که رژیم می‌خواست، طبقه کارگر به‌ایستایی آن آگاهی و قدرت اشتراط طبانی، که در مکتب حزب توده ایران آموخت، زیر بار رفت و در سرگرمی مملو طمانی خود، به‌رूप مشکلات و خطرات زندگی سور، استوار ایستاد.

در جریان انقلاب بزرگ اخیر ایران، همگامی که طبقه کارگر ایران به‌رूप فرست بود تا نیروهای عظیم انضامی خود را آغاز و رژیم مستبد شاه را فتح کند، نام مطروقه، در خیالات عام خویش، این طبقه را «نیروی ذخیره» رژیم پادشاهی و حتی خواست برخی نظامیان ساواک ساخته را به‌امام طبقه کارگر جایزید و دیگر نفاق بین این طبقه و دیگر فکرها باقی‌مانده، ولی منت نیرومند کارگران را برورز غن

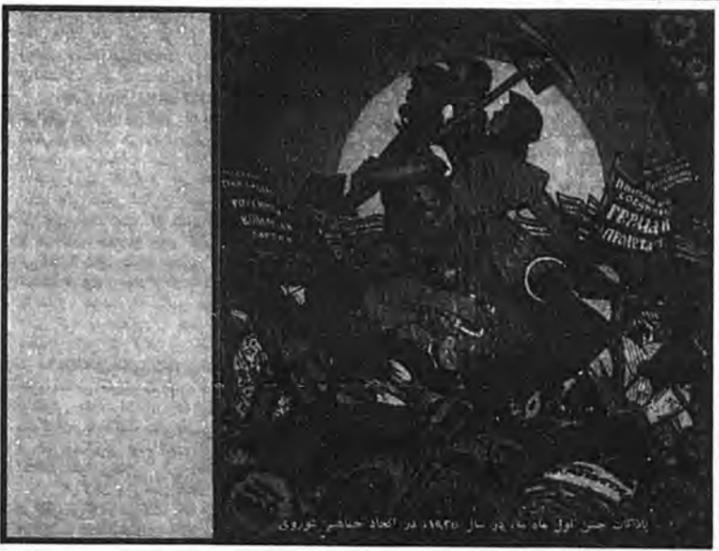
طبقه کارگر متحد در هر کجای جبهه...

حفظ، ادامه و تندید انتشار سوا استفاده می‌کند. بی‌شک موانع خود را در خطر دید، این نتواند را برحمتی کند. با آن‌ها دامن مردم تا صف متحد کارگران و زحمت‌کشان را درهم شکند. لذا وقتی گفتم می‌شود که کارگران و زحمت‌کشان، صرف‌نظر از تفاوت در مذهب و عقیده و زاد و حتی و نطق، باید متحد شوند، این یک شعار غیر واقعی، یک تاکتیک، یک جبهه‌پروری فرسوده نیست. این هدف مقدسی است که پایه مادی و عینی دارد. و هر کسی که خود را مدافع حقوق و مافع کارگران و زحمت‌کشان می‌داند، باید آگاهانه و با تمام نیرو در تحقق آن بکوشد.

تا لوده بهبود وضع کارگران و زحمت‌کشان طبقه کارگر دارای اهمیت ویژه‌ای است. زیرا این اتحاد و هدف آن، از خوددوداع از حقوق و مافع منتهی و اقتصادی طبقه کارگر می‌گردد، و گشته است. طبقه کارگر آگاه و قهرمان ایران، با وحدت کامل در مبارزات پرماده سیاسی شرکت کرده، این مبارزات را به‌سبب انضام همگامی سیاسی ارتقا داد. وحدت تمام صفوف خلق را تحکیم کرد و بر پیشانی خلق رسالت تاریخی خود را به‌رूपوری رساند. نخستین مرحله انقلاب شد

کارگران ایران...

دفاع از حقوق کارگران، کارگران را علیه روش‌های بهره‌کشی انقلابی و هواداران این روش‌ها تحریک کنند، در این امید که کارگران نیز بنا به‌اصطلاح مسئولین امور بگویند: «سه سهار به‌نهار از این انقلابی که کردیم پیشمان شدیم!» ولی کارگران ایران این را کارگر ایران نیز نیست که بگویند، کارگران ایران باید در دو جهت مبارزه کنند: اول علیه تحریکات وسیع و متنوع ضد انقلابی، که اصولاً می‌خواهد نوع دیگری از نظامات اشتراک‌گر و دست نشانده امپریالیسم را باز دیگر به‌ایسران مسلط کند. این مبارزه در شرایط وابسته محدرتسا پهلوی، با رژیم ضد کارگری و بهره‌کش و دست نشانده او با بی‌مداری و تشکله و امکانات واقعی عمل نمی‌کند و بی‌شک می‌تواند، برای حل مشکلات طبقه کارگر ایران برنامه‌روشن ارائه دهد و با سرعت دست به‌کار برسد. اظهارات امام خمینی نشان می‌دهد که این رهبر برجسته جنبش انقلابی ایران، نیز همین تقاضا را برای کارگران می‌دارد. ولی آیا مقامات دولتی نیز در همین جهت عمل می‌کنند و اگر در عملی هم دست زنند، آیا آن عمل به‌اندازه کافی و به‌نیووه درست هست؟ متأسفانه ما گاه شاهد برخورد روش‌های «ناراضی تراضی موعوبی» هستیم که نمی‌تواند جز افزایش مشکلات و آشفتگی‌ها ثمره دیگری داشته باشد. بدینسان جریان پیچیده‌های پیش می‌آید: رژیم گذشته صدها مسئله و مشکل برای کارگران ایران باقی گذاشته است. انقلاب مردم این امید و انتظار را برانگیخته است، که این مسائل و مشکلات حل شود. حل این مسائل هم همیشه ساده نیست. ولی کارگران متاعده می‌کنند که حرکت در جهت حل این مسائل از طرف دولت موقت تابع محسوس مبارزات، اما تمام‌مشکل‌کار در این است که کارگران باید دو مبارزه پیش‌گفته را با آگاهی ترکیب کنند، یعنی

جاذبه و تاثیر خود، کار اتحاد همه نیروهای خلق را تسهیل کند و در مرکز جبهه متحد خلق قرار گیرد، جبهه‌ای که شرط ضروری و اساسی برای سرکود شدن انقلاب و ادامه انقلاب است.

شمار تاریخی طبقه کارگر را در جریان انقلاب هوراوه، یاد داشته باشیم که: طبقه کارگر متحد همه‌جای، طبقه کارگر متفق هیچ‌جای از این رمز پیروزی طبقه کارگر است! این رمز پیروزی همه خلق است! این رمز حفظ و تحکیم و پیشبرد ستاوردهای انقلاب است!

زند باد همه بستگی کارگران و زحمت‌کشان ایران با کارگران و زحمت‌کشان سراسر جهان

نظری اجمالی به مبارزات

طبقه کارگروایوان

وتشکيلات سندیکائی آن

کتراس متسانی برای تشکیل جشن اول ماه مه، سال ۱۳۲۱.

پنجاه و هشت سال پیش یعنی در خردادماه ۱۳۰۰ کارگران و کلیه زحمت‌کشان ایران پس از یک سلسله مبارزات شدید موفق به تشکیل شورای مرکزی انجاده‌های حرفه‌ای گردیدند.

مبارزه در راه ایجاد سندیکاهای کارگری در ایران ۵۰ سال پیش با تأسیس انجاده‌های کارگران چاپخانه موسوم به «کوکچه» در تهران آغاز شد و انجاده مذکور بعدها به‌انجاده کارگران چاپخانه‌ها تبدیل گردید. رشد جامعه و توسعه صنایع و ازدیاد تعداد پرولتاریای صنعتی، ایجاد آموزشگاه‌های ابتدائی و عالی و پدید آمدن روشنفکران ملی و مترقی باعث تشدید جنبش سندیکائی شد. در سال ۱۲۹۷ شسی در شهرهای تهران، تبریز، رشت و اسفهان و سرمایه‌داران (آن‌طور که در واقع چنین تعبیری شده است) بار دیگر نظام بهره‌کشی را باقی گذارید که منجر به پیدایش «طغوت» تازه‌ای شد. و با برعکس به‌انکای آسبه و درید آن نین‌علی‌الدین استمخمو فرالارض و نجله‌مه و نجله‌مه بالای آگاهی و قهرمانی را از خود بارها به‌منصه ظهور گذاشته. باور خادائین داریم و بر آنیم که در این مرحله بسیار بسیار بفریح و آشفته، مبارزه علیه ضد انقلاب و برای بی‌بازگشت کردن پیروزی انقلاب، آن‌ها بار دیگر خود را در اوج لازم‌نشان خواهد داد.

خود زد. این اعتصاب که در آن بیش از ۸۰۰ تن از کارگران شرکت داشتند با موفقیت به‌پایان رسید. در سال ۱۳۱۵ تعداد کثیرتری از کارگران ساختمان راه‌آهن سراسری ایران در شمال عضو انجاده‌های کارگران راه آهن بودند. پس از فرار رضاخان و آغاز سلطنت خوین و شوم پیرش، مرحله‌ای بعدی رشد جنبش سندیکائی و کارگری در کشور ما از مهرماه سال ۱۳۲۰، یعنی با تشکیل حزب توده ایران، مرحله‌ای جدید را آغاز می‌کرد. با تشکیل حزب توده ایران که زائیده شرایط مین اجتماعی ایران بود تغییرات اساسی در اوضاع سیاسی و اجتماعی کشور آغاز شد. رشد کلی صنایع ایران توسعه و تکامل سنتت نفت، احداث راه آهن سراسری ایران، ایجاد کارخانه‌های دولتی و خصوصی، پرولتاریای صنعتی کشور را به‌نیروی سیاسی عظیمی تبدیل کرده بود. ولی چنان‌که در فوق متذکر شدیم قبل از تأسیس حزب توده ایران انجاده‌های کارگری موجود در کشور بر اثر سیاست‌تضییق و فشار هیئت حاکمه نمی‌توانستند به‌طور انجاده‌های کارگران موفق به‌محدود ساختن روزگار و بهبود شرایط کار شدند. علاوه بر این در دیگر نقاط کشور نیز اعتصاب‌هایی روی داد که کم و بیش با موفقیت انجام یافت. از آن حمله است اعتصاب کارگران نفت آبادان که در سال ۱۳۰۰ به‌وقوع پیوست. باید متذکر شد که این دوره مبارزه کارگران ایران تنها مبارزه اقتصادی برای تأمین وضع مادی و شرایط کار بود. نخستین شکل مبارزه طبقانی یعنی مبارزه اقتصادی دررشد نهضت انقلابی کارگران ایران نقش شایانی داشت. بر اثر این مبارزات همکاری طبقانی کارگران توسعه یافت و این امر نیز به‌نیووه خود موجب ازدیاد سندیکاهای مختلف کارگری گردید. در سال ۱۳۰۰ تنها در تهران ۱۵ سندیکای کارگری تشکیل شده بود که کلیه آن‌ها در انجاده‌های کارگران تهران جمع بودند. به‌اینکار همین انجاده بود که برای نخستین‌بار در تاریخ نهضت کارگری ایران روز اول ماه مه در کشور ما جشن گرفته شد. و باز در سایه مبارزات همین انجاده بود که دولت ونوق‌الدوله مجبور شد روز کار ۸ ساعته و آزادی عمل انجاده‌های کارگری را به‌رسمیت بشناسد.

در خردادماه سال ۱۳۰۰ با تشکیل شورای مرکزی انجاده‌های حرفه‌ای، کلیه سندیکاهای ایران در انجاده‌های مزدور متشکل و متحد شدند و بدین‌طریق تعداد کارگران عضو شورای مرکزی انجاده‌های حرفه‌ای پس از ۴ سال بالغ بر ۳۰ هزار نفر گردید. از این تاریخ مبارزه کارگران وارد مرحله جدیدی شد. زیرا کارگران علاوه برخواست‌های اقتصادی خواست‌های سیاسی از قبیل آزادی‌های دمکراتیک، کوتاه کردن دست امپریالیسم از شئون سیاسی، اجتماعی و اقتصادی کشور را نیز به‌میان کشیدند. شورای مرکزی انجاده‌های حرفه‌ای از طرف سندیکای جهانی کارگران که در فاصله بین دو جنگ جهانی فعالیت می‌کرد به‌رسمیت شناخته شد.

در سال ۱۳۰۴ سال تأسیس سلطه متفق پهلوی دولت که با ضد توده سندیکاهای کارگران در بین زحمت‌کشان باوخت افتاده بود فعالیت شورای مرکزی انجاده‌های حرفه‌ای را قعدن کرد. ولی کارگران نسبت از مبارزه نرکتیدند. اعتصاب بزرگی که در سال ۱۳۰۸ در نواحی نفت‌خیز جنوب روی داد و همچنین اعتصاب کارگران در سال ۱۳۱۰ که منجر به برقراری کار روزانه ۹ ساعته گردید نمونه بارزی از مقاومت سرسخت کارگران در شرایط سخت ترور پلیسی در مقابل ارتجاع داخلی و امپریالیسم بود.

در سال ۱۳۰۷ کارگران ساختمان راه‌آهن سراسری ایران در شمال موفق به تشکیل انجاده‌های مخفی خود گردیدند. انجاده‌های مزدور در سال ۱۳۱۱ در نوشهر دست با اولین اعتصاب

پرداخته و در راه تأمین حقوق سنتی و تأمین استقلال سیاسی و اقتصادی ایران مبارزات سرسخت و بی‌گیری را آغاز نمودند.

در خردادماه سال ۱۳۲۴ کارگران نفت کرمانشاه برای احقاق حقوق حقه خود دست به‌یک اعتصاب عروزه زدند. اعتصاب مزدور که از طرف انجاده‌های مخفی کارگران رهبری می‌شد بیش از ۹۵۰ نفر کارگر در آن شرکت داشتند. شرکت نفت انگلیس و ایران ۴۰۰ نفر از اعتصابیون را از کار اخراج کرد. ولی ترور پلیس و اعمال مأموران انگلیس نتوانست مانع مبارزه کارگران نفت کرد. یک سال بعد اعتصاب کلیه نواحی نفت‌خیز جنوب را فرا گرفت. کارگران با مبارزه بی‌دریغ و بی‌گیر خود شرکت نفت انگلیس و ایران را مجبور به قبول خواست‌های خود نمودند. و آن‌ها در سال ۱۳۲۵ موفق به تشکیل سندیکای کارگران نفت خوزستان گردیدند و این سندیکای سبب الحاق خود را به‌شورای متحده مرکزی انجاده‌های کارگران ایران اعلام داشت. در این سال بود که تعداد اعضای شورای متحده مرکزی انجاده‌های کارگران و زحمت‌کشان ایران بالغ بر ۳۰۰ هزار نفر گردید. و باز در همین سال بود که دولت تحت فشار شورای متحده مرکزی مجبور به تصویب قانون جدید کارشد. در قانون مزدور تأمین‌روزگار ۸ ساعته، ۳۵ درصد اضافه حقوق، تشکیل صندوق تعاون و پرداخت ۳ درصد از حقوق (یک درصد به‌صاحب کارگران و دو درصد به‌صاحب کارگران) و دو هفته مرخصی در سال و همچنین قبول تعطیل رسمی کارگران در روز اول ماه مه با استفاده از حقوق منظور گردید.

باید متذکر شد که چون کارخانه‌داران بزرگ و بخصوص شرکت نفت انگلیس و ایران از اجرای قانون کار سرپا می‌زدند، این مرحله از مبارزات کارگران منجر به‌قبولاندن اجرای قانون کار گردید. در اردیبهشت‌ماه ۱۳۲۵ دهرارز نفر از کارگران نفت آغاچاری بدین منظور دست به‌اعتصاب عمومی زدند. کارگران نفت که هر آن از طرف پلیس و قوای انتظامی تهدید می‌شدند مدت ۱۴ روز اعتصاب را با موفقیت ادامه دادند. ولی شرکت نفت با آن‌که اجرای قانون کار را تمهید کرد، بعد از خاتمه اعتصاب مجدداً از تمهید خود استنکاف جست. بدین مناسبت تقریباً دوامه پس از اعتصاب آغاچاری، کارگران نفت آبادان، اهواز، مسجد سلیمان، آغاچاری شروع به‌اعتصاب کردند. در این اعتصاب که یکی از بزرگ‌ترین اعتصابات تاریخ نهضت کارگری ایران بشمار می‌رود بیش از صد هزار نفر کارگر شرکت جستند. اعتصاب‌کنندگان خواستار عدم دخالت شرکت انگلیس نفت در حیات سیاسی کشور، انحلال شمشه سیاسی، برکاری مصباح قاطمی استاندار خوزستان و اجرای کامل قانون کار بودند.

پس‌از حادثه سوغند به شاه مطروقه در بهمن ماه ۱۳۲۷ حزب توده ایران، شورای متحده مرکزی و دیگر سازمان‌های ملی و دمکراتیک از طرف دولت غیرقانونی اعلام شدند. طبقه کارگر ایران به‌لجام‌کیستخکی ارتجاع با اعتصاب و نمایش پاسخ داد. اعتصاب کارگران در تهران، تبریز، اسفهان، آبادان، کرمان، لاهیجان و دیگر نقاط کشور در این دوران نمودار بارزی از مقاومت زحمت‌کشان در مقابل فشار هیئت حاکمه بود.

در سال ۱۳۲۹ به‌موازات اوج نهضت ملی، مبارزه طبقه کارگر ایران نیز شدت یافت. اعتصاب همگانی کارگران خوزستان که در این دوران روی داد، بی‌گیری طبقه کارگرا در مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع نشان می‌دهد. دولت وقت با اعزام قوای نظامی و تعیین سپید شاه‌بخشی به استانداری خوزستان به‌اعتصاب کارگران با گلوله و سرنیزه پاسخ داد. ۱۸ نفر کارگر و ۳ زندانی بی‌گناه به‌علاکت رسیدند و صداهای نعره کارگران و سازمان‌های مترقی کشور به‌خصوص حزب توده بران حمایت می‌شد. کارگران تهران، اسفهان، رشت، شیراز و نقاط دیگر کشور طی تظاهرات متعددی پشتیبانی خود را از کارگران آبادان و دیگر مناطق نفت‌خیز ایران داشتند و خواستار کوتاه‌کردن دست امپریالیست‌ها از ایران گردیدند. اعتصاب مزدور پس از یک‌ماه با موفقیت به‌پایان رسید. مقاومت سرسخت کارگران، دولت و شرکت نفت را مجبور به‌عقب‌نشینی کرد و بدین طریق برخی از خواست‌های اقتصادی و سیاسی اعتصاب‌کنندگان برآورده شد.

پیش به سوی تشکیل سندیکاهای واحد کارگری در سراسر کشور

تاریخ مبارزات نهضت کارگری ایران سرشار از صفحات درخشانی است که می‌تواند سمرق شایسته‌ای برای نسل جوان کارگر کشور ما گردد. مبارزه در راه ملی کردن صنایع نفت ایران که طبقه کارگر نقش برجسته‌ای در آن ایفا می‌کردند نمونه دیگری از مبارزه کارگران و کلیتاً نهضت‌کنندگان ایران در راه استقلال ملی و کوتاه کردن دست استعمار از کشور بود.

در فروردین ماه ۱۳۳۸ کارگران کارخانه «ریسای» اسفهان به‌عنوان اعتراض به تأخیر در پرداخت حقوق دست از کار کشیدند. در اردیبهشت ماه کارگران چاپخانه‌ها با تهدید به اعتصاب موقتانه‌ای برای اجابت اجرای قانون کار و اضافه مستخدم باهما رساندند. اعتصاب متحد و متشکل ۳۵ هزار نفر کارگران کوره پزخانه‌های تهران در خرداد ۱۳۳۸ ضربه مهلک دیگری بود به رژیم کودتا. کارگران کوره‌پزخانه‌ها به‌رغم محیط ترور و اختناق که شاه به‌وجود آورده بود، برای احقاق حقوق خویش و نجات کودکان و زنان از چنگال گرسنگی و مرگ به‌پا خاستند. بلافاصله پس از آغاز اعتصاب دستگاه پلیسی نظامی شامه‌مطرد به‌رکت آمد. به‌دستور شامه‌مطرد کارگران را به‌مسئول بستند و در نتیجه ۵۰ نفر کشته و عدد کثیری زخمی شدند. مأمورین سازمان امنیت سدها نفر از فعالین کارگران را روانه سیاه‌چال‌ها نمودند. با وجود این رژیم کودتا مجبور به عقب‌نشینی در مقابل اراده کارگران گردید و پارمی از خواست‌های آنان برآورده شد.

۲۳ خرداد ۱۳۳۸ هزارهفتصد نفر کارگران کارخانه وطن اسفهان اعتصاب کرده و خواهان اضافه مستخدم شدند. ولی آن‌ها هم مانند کارگران کوره‌پزخانه‌های تهران با نظری اجتنابی به مبارزات طبقه کارگر ایران و برای به‌دست آوردن حقوق حقه خویش استفاده نمودند. و به‌انواع و اشکال مختلف، از اعتصاب و تظاهرات گرفته تا بستن نشتن و تشکیل جلسات اعتراضیه و غیره متوسل شدند. پس از کودتای ۲۸ مرداد دشمنان طبقه کارگر ایران خیال می‌کردند که هرگونه عطف مبارزه‌جویانه در صفوف کارگران نمت نماید. در سال ۱۳۳۶ اعتصاب مراد ۱۳۳۶ کارگران آبادان، درست درسال‌های نخست‌مطره کسریوم بین‌المللی نفت، تمام محاسبات خوش‌بینانه استعمارگران را در هم فرو ریخت. گرچه مناطق نفت‌خیز همچنان در زیر چنگ نظامیان بود ولی کارگران نفت - سراسر کویت و فنار را در هم شکست و پرچم مبارزه را دوباره برافراشتند. اعتصاب مراد کارگران نفت آبادان با پیروزی پایان یافت و در تاسمان و پائیز سال ۱۳۳۶ کارگران نفت متحد سلیمان و آماجاری سلسله اعتصاب‌هایی را آغاز نمودند. کارگران خواهان اضافه مستخدم و به‌رسمیت شناختن حق اعتصاب بودند. بنا به درخواست رؤسای کسریوم نفت‌مقامات دولتی اعتصاب را غیرقانونی اعلام و سران اعتصاب را روانه زندان ساختند.

نظری اجتنابی به مبارزات طبقه کارگر ایران و برای به‌دست آوردن حقوق حقه خویش استفاده نمودند.

در همین ایام کارگران کارخانه‌های آجریزی تهران و کارگران معادن ریاط‌کریم اعتصاب کردند. اعتصابیون به‌شرایط تحمل‌ناپذیر مسکن و تغذیه و پائین بودن سطح دستمزدها متعرض بودند. درسال ۱۳۳۷ کارگران کارخانه‌های مختلف اسفهان تکرار دست به اعتصاب زدند. در این سال ۵۵۰ نفر کسارگران لوله نفت در جزیره خسارک به‌عنوان اعتراض به‌شرایط سخت زندگی و کار دست از کار کشیدند. ۲۳ مهرماه ۱۳۳۷ اعتصاب پنج‌روزه کارگران بندر شاهیور با موفقیت پایان یافت و کارگران که برای گرفتن دستمزدها اعتصاب کرده بودند کارفرمایان را وادار کردند که ۲۵ ریال بر حقوق آن‌ها بیفزایند. اعتصاب کارگران یک‌پارچه بود، به‌طوری‌که در دوران اعتصاب‌ها کشتی در اسکله متوقف مانده و نتوانستند بار خود را تخلیه کنند. ۲۳ فروردین ۱۳۳۷ رانندگان ۲ هزار تاکسی و اتومبیل در تهران اعتصاب مشهور خود را آغاز نمودند. این اعتصاب که با نظم و وحدت شایانی انجام گرفت ضربه سنگینی بر رژیم کودتا وارد ساخت. به‌دستور منوچهر اقبال نخست‌وزیر وقت عده‌ای از نمایندگان اعتصابیون را که در جلوی مجلس گردآمده بودند دستگیر کردند. در آن ایام بود که منوچهر اقبال در مجلس گفت: «از این کلمه اعتصاب بدم می‌آید... این لغت را توده‌ای‌ها آورده‌اند.»

اعتصاب کردند. در همان روزها ۸۵۰ نفر راننده شرکت‌های نفت میتینگ همبستگی کارگران اعتصابی تشکیل داده و ملی قلمنامه‌ای خواهان تعیین حداقل دستمزدها شدند. بار در همین ماه کارگران اخراجی از کارگاه‌های سنجی رشت در میدان شهر بست نشستند. چهارصد نفر از کارگران کارخانه «فارس» شیراز که تعطیل شده بود در مقابل عمارت استانداری به تظاهرات دست زدند و خواهان پرداخت حقوق موقه و مستمری برای دوران بیکاری شدند. در خردادماه خیر اعتصاب کارگران چهار کارخانه سنجی اسفهان که پرداخت حقوق موقه را طلب می‌کردند منتشر شد. یکی از آن‌ها کارخانه نور بود که از سال ۱۳۳۵ با سال ۱۳۴۰ کارگران آن ۵۲ بار اعتصاب نموده بودند. در شهریورماه ۱۳۴۰ آتش‌نشان‌ها و رفتران لنگرود دست به اعتصاب زدند. سپس کارگران منجیل اعتصاب کردند. ۲۸ آبان ۱۳۴۰ عده‌ای از نمایندگان کارگران که در میان آن‌ها راننده، بافنده، ریسنده، سیانکار، بنا، نجار، ولی این اقدامات نتوانست روح مبارزه کارگران را در هم

این کودکان باید تحصیل کنند نه کار!

مکانیک، جوشکار، ریخته‌گر، گلگیرساز وجود داشت به‌اداره روزنامه‌ها رفته و خواسته که مطالبات آنان در روزنامه منتشر گردد. ۴ دی‌ماه گروهی از بیکاران تهران در حالی که شماری در دست داشتند در جلوی کاخ نخست‌وزیری و سپس در جلوی دفتر نخست‌وزیری اجتماع کردند. در همین اوان گروهی از کارگران اخراجی کسریوم بین‌المللی نفت در جلوی اداره کارگری شرکت نفت به تظاهرات پرداختند. کارگران فریاد می‌کشیدند: «با پولی که به‌نام حق اخراجی به‌ما می‌دهید، گذرانماییم هم شمشه کنید تا به‌کویت برای به‌دست آوردن کار برویم.» باز در دی‌ماه در بندر مشهور ۳۵۰۰ نفر بیکار تظاهرات بزرگی ترتیب دادند. در پلاکات‌هایی که زحمت‌کنان بندر معثور در دست داشتند چنین نوشته شد بود:

«مروطان عزیز! ما اسیر نیستیم. ما برادران زحمت‌کش شما هستیم. گرسنگی و بیکاری خانواده‌های ما را به‌مرکز تهدید می‌کند. کودکان ما از ما نان می‌خواهند. به‌سئوف ما بیرونند.»

و بالاخره در ۳۵ دی‌ماه ۱۳۴۰ کارگران کارخانه حریربافی اسفهان دست از کار کشیدند. کارگران مزبور علت اعتصاب خود را عدم اجرای خواست‌های قانونی خود از طرف کارفرمای مربوط اعلام داشتند.

در واقع می‌توان گفت که سال ۱۳۴۰ - سال اوج مبارزه توده‌های وسیع کارگران، دهقانان، روشنفکران و کلیتاً پستان علیه رژیم ظلم و جور و کودتا بود. از ویژگی‌های این دوره از مبارزه گسترش آن پس از یک دوران چندساله مبارزه اعتصابی کارگران، به‌کارمندان و دانشجویان و آموزگاران و سایر زحمت‌کنان شهر از یکسو و جنبه همگانی آن از سوی دیگر است.

پس از اعتصاب پیروزمندان کارگران اسفهان در فروردین ماه ۱۳۴۰، اعتصاب آموزگاران در اردیبهشت ماه و سپس اعتصاب کارمندان پست و تلگراف و تلفن تهران نمونه‌ای از مبارزه متحد زحمت‌کنان ایران در راه بهبود وضع زندگی و تأمین آزادی‌های دمکراتیک می‌باشد.

علاوه بر سلسله اعتصاب‌هایی که در فوق از آن‌ها یاد شد، اختصار عمومی رانندگان و کمک‌رانندگان اتوبوس‌های تهران، اختطار کارگران نانوایی‌های تهران و سازمان آب، اعلام تصمیم متحد کارگران نفت تهران و همچنین اختطار کارمندان بانک و مؤسسات مالی دائر پابین که اگر توجهی به خواست‌های مشروع آن‌ها نشود مباردت به اعتصاب همگانی خواهد نمود، نمونه‌های برجسته دیگری از اوج نهضت اعتصابی و مطالباتی زحمت‌کنان کشور در سال ۱۳۴۰ است.

رژیم کودتا که از اوج جنبش کارگری در ایران هراسان بود به‌مانورهای جدید متوسل شد. تشکیل کسراسی‌های کار و تجدیدنظر در پارامی از مواد قانون کار و بیمه‌های اجتماعی، تصویب قانون‌همین کردن کارگران در سود ویژه کارگاه‌ها، تشکیل سندیکاهای نشان دهنده درک عمیق معضلات از جانب کارگران و رشد و اعدام کارگران از سوی دیگر از جمله تدابیری بود که شاه‌مطرد برای مهار کردن جنبش کارگری در ایران اتخاذ نمود.

ولی کارگران کماکان به مبارزه خود ادامه می‌دادند. در آبان ماه ۱۳۴۱ کارگران ساختمانی تهران که وزارت کار از ثبت سندیکای آنان امتناع می‌کرد، خواست‌های خود را مبنی بر شناختن سندیکای مستقلی و استفاده از کارگران ایرانی بجای خارجی و اجرای قانون کار و تعیین حد اقل دستمزدها کارگران ساده و استادکاران ساختمانی اعلام کردند.

شرکت عده زیادی از گماشتگان وزارت کار در سندیکاهای برقرار گردید. با این‌همه مطالبات عمده کارگران درجسته مطرح و قلمنامه‌ای در ۱۳ ماده به‌تصویب رساندند که اهم آن عبارتست از اجرای کامل قوانین کار و بیمه‌های اجتماعی در تمام واحدهای کارگری اعم از سمنی و سمنی به‌طور نسبی، لغو فوری ماده ۸ قانون کار و شمول مقررات قانون مذکور درباره کارگران کشاورزی، جلوگیری از اخراج‌های فردی و مستجمعی و تدوین آیین‌نامه خاص جهت تأمین این هدف، تعیین فوری حداقل دستمزدها براساس شاخص هزینه زندگی، به‌رسمیت شناختن حق اعتصاب، تقویت و حمایت سنج داخلی از راه کنترل صحیح دولتی، تأمین مسکن و بیمه‌بیماری جهت کارگران ایران و تجدیدنظر در مالیات‌های غیر مستقیم و برقراری مالیات صنعتی به‌درآمدهای مستقیم.

مقایسه خواست‌های مندرجه در این بیانیه با مطالبات مطرحه در قلمنامه شش‌ماهه کسراسی کار همان سال نشان دهنده درک عمیق معضلات از جانب کارگران و رشد آگاهی سیاسی آنان و امکان استفاده منطقی و انقلابی از سندیکاهای دولتی است.

۱۱ خرداد ۴۳ کارگران کارخانه صنایع پشم اسفهان به‌عنوان اعتراض نسبت به عدم پرداخت ۲۵ درصد سود کارگران دست از کار کشیدند.

اعتصاب ۷ آذر سال ۱۳۴۳ شانزده‌هزار نفر از تانکی رانان تهران نقاب عوام‌فریبی را از چهره سران رژیم بردیدند. برخورد رژیم کودتا با اعتصابیون بار دیگر ماهیت ضد کارگری آن را آشکار ساخت. دولت وساطت نقلیه ارتش و سایر سازمان‌های دولتی را به‌جای تاکسی‌های اعتصابی به‌کار گمارد. سران سندیکاهای دولتی نقش‌دلالی دولت را به‌عهده گرفتند. ولی با وجود این اعتصاب سه روز یا وحدت قابل تحسینی ادامه داشت و بالاخره نیز دولت و کارفرمایان تا اندازه‌ای عقب نشسته، روزانه ده تومان از نرخ اجاره به‌نفع تاکسی رانان کاستند.

روایتی هم به‌عنوان اعتراض به‌وضع طاقت‌فرسای کار و زندگی در تلگرافخانه دلچیان بست نشستند. ولی مقامات دولتی به‌عهدستی صاحبان امتیاز معدن کارگران را از تلگرافخانه بیرون ریختند.

مبارزه است. اعتصاب تاکسیرانان نشان داد که زحمت‌کنان می‌توانند از سندیکاهای دولتی به‌نفع اجرای خواست‌های اکثریت اعضای آن استفاده نمایند. در کارخانه پشم اسفهان نیز کارگران به‌علت عدم آزادی تشکیل سندیکا، اجباراً سرپیچیده کارگران متفقاً نتیجه رسیدند که اعتصاب را آغاز کنند، و چون متشکل بودند نتوانستند اراده خود را از راه اعتصاب خرداد ۴۳ برکارفرما تحمیل کنند.

مثال دیگر دو اعلامیه‌ای است که از طرف یک سندیکای سندیکای کارگران فلزکار و مکانیک تهران و حومه روز اول ماه مه ۱۹۶۵ انتشار یافت. یکی از اعلامیه‌ها، چنان‌که از مضمون آن پیداست، توسط مأمورین وزارت کار و سازمان امنیت که بر رأس سندیکا قرار دارند تنظیم و پخش گردیده است. در این اعلامیه نه‌تنها تاریخ جشن اول ماه مه، روز همبستگی کارگران جهان تحریف گردیده، بلکه کلاً به‌عدم و ثنا از شاه اختصاص داده شده است. در مقابل این اقدام سران سندیکا، کارگران آگاه و مبارزه‌کننده، اکثریت اعضای سندیکا راهم تشکیل می‌دادند. اعلامیه دیگری با مضمون و محتوی بس ارزنده و متین منتشر نمودند و در پایان اعلامیه خواست عمومی کارگران را در جهت اصلاح و اجرای قوانین کار و سازمان بیمه‌های اجتماعی و تعیین آن با شرکت مستقیم نمایندگان منتخب کارگران در کارگاه‌ها و کارخانه‌های سراسر کشور برای رفع بیکاری، تجدیدنظر در مالیات‌های مستقیم، شمول بیمه کامل برای عموم کارگران ایران، تقویت و حمایت از صنایع داخلی، به‌وجود آوردن تسهیلات کافی جهت تشکیل سندیکاهای اتحادیه‌های کارگری، تعیین حداقل دستمزدها، شناختن حداقل دستمزدها، شناختن حق اعتصاب و جلوگیری از اخراج‌های فردی و مستجمعی بیان داشتند.

نه‌تنها خواست‌های کارگران مندرجه در این اعلامیه، بلکه شماره‌ای از قبیل: «مبارزه، وحدت، پیروزی شعار ما کارگران است» حاکی از درک عمیق معضلات سیاسی و اجتماعی از جانب کارگران است.

در نیمه دوم سال‌های چهل ترور دستک‌های پلیسی و سازمان امنیت رژیم شدت بی‌سابقه‌ای یافت و رژیم هر حرکت اعتصابی و اعتراضی را می‌رخمانه سرکوب می‌کرد. در این سال‌ها طبقه کارگر ایران مورد شدیدترین بیگردها قرار گرفت ولی ازپا نشت. و جنبش اعتصابی روزبروز گسترش بیشتری می‌یافت. در زیر فهرست ناقصی از اعتصابات کارگری از نیمه دوم سال‌های چهل به‌بعد را می‌آوریم:

کارگران کارخانه‌های سنجی تهران در سال ۱۳۴۷ به‌خاطر دستمزدها دست به اعتصاب زدند، و در همین زمان ۱۳ هزار نفر نشتگران آبادان دست به اعتصاب زدند و تمامی کارگران مناطق نفت‌خیز با آنان اعلام همبستگی نمودند. فروردین ۱۳۴۹، اعتصاب کارگران سنجی پیروز، اسفهان، اعتصاب کارگران جلفا و کارخانه‌های آریا و شاهین، مقدم، فخرایران، اعتصاب هزار نفری کسارگران کارخانه نورد اهواز، اعتصاب رانندگان شرکت واحد اتوبوسرانی در اسفهان، ۱۳۴۹، و راهبیمانی اعتراضی کارگران کارخانه قرقره زبیا.

۱ اردیبهشت ۱۳۵۰، مبارزه رشتگران آبادان، اعتصاب و راهبیمانی کارگران جیت «جهان» در کرج که سدها نفر کشته و زخمی شدند. اعتصاب کارگران ماشین‌سازی اراک، کارخانه گونی‌بافی چانلی، کارخانه نورد اهواز، کارگران ذغال‌سنگ، چیت‌سازی شهر ری، از جمله اعتصابات سال ۵۰ هستند.

سال ۱۳۵۳، کارگران شرکت نفت در آبادان به‌مدت ۴۰ روز دست به اعتصاب زدند و با وجود تهدیدهای محافظ دولتی پایداری کرده و اعتصاب با موفقیت پایان گرفت. اعتصاب کارگران شاهی و محاصره کارخانه توسط نظامیان و کشتار کارگران.

مردادماه ۱۳۵۴ اعتصاب کارگران ایران ناسیونال که با اخراج ۶۵ نفر پایان یافت. شهریورماه، اعتصاب کارگران تونابین که در اثر هجوم پلیس چندین نفر مجروح شدند. اعتصاب کارگران چاپخانه ۲۵ شهریور، سال ۱۳۵۵. اعتصابات کسارگران کارخانه‌های «شهنشاز»، بقیه در صفحه ۶

تسلط امپریالیسم، به سرکردگی امپریالیسم آمریکا، در میهن ما باید ریشه کن شود

زنده باد انقلاب پیروز و زنده باد امپریالیستی و دموکراتیک مردم ایران

مردم زحمتکش ایران تا همین منتهای گمراهی، رژیم تا دندان بخوری را از پای نیاوردند. (نظرات روزهای غمناک و ناخوش)

هستی جهانی زحمتکش...

میکنند، در مائیت که بسیار ساده و حیاتی است. مثل رتبه‌های کردن بناط سرمایه‌داری جهانی و رهائی از قید امپریالیسم و تحرکات گوناگون آن و رهائی از تجزیه پاره‌کنی و ستم نفع مشترک دارند. اگر درست توجه کنیم همیشه که تعلق باین یا به آن نژاد و زندگی در این یا آن قاره و داشتن این یا آن مملکت و منتهی و آئین مانع نمی‌شود که این مسائل غنچه همه کارگران و زحمتکشان را، هر جا که باشند، با هم متحد کند؛ همه این زحمتکشان در برابر دنیا دشمن واحدی دارند: امپریالیسم و استعمار. همه اینها یک هدف عالی و عاقلانه و یک آرمان والا دارند که آنهم ایجاد جامعه‌ای است آزاد و مستقل، سرشار از عدالت اجتماعی و فیصلت بشری و نه از ستم و ظلم و بهره‌کشی و نابرابری؛ جامعه‌ای که در آن انسان برادر انسان دیگر باشد و به‌عالی‌ترین درجه نبوغ خدای برشته اخلاقی و منوی بشری و استعداد و شخصیت انسانی را به‌مرحله بروز و ظهور برساند.

همه این و بویژه مشترک نشان می‌دهد که چرا بی‌ترجم همه نافرمانی ملی و ملیکی و مذهبی و نژادی کلیه زحمتکشان جهان با هم هستند؛ و چرا این هستی بین‌المللی است. بین‌المللی است زیرا به‌خاطر رسیدن به آن هدفها، برای نیل به آن آرمانها، برای مقابله با آن دشمن مشترک خونخوار و محلی و نفاق‌افکن، کارگران و زحمتکشان باید با هم، به‌نقطه در عرصه ملی و کشور خودشان، بلکه در سطح جهانی نیز متحد باشند و دست در دست هم عمل کنند. دشمن بگانه و مشترک ما با همه و سواست دست به‌عمل می‌زند. در برابر وی نمی‌توان جدا جدا عمل کرد. سرمایه در مقیاس جهانی متحد است. کار نیز باید در مقیاس جهانی علیه آن متحد شود. مستکبرین در هم‌جایی نیز هم‌وای هم را دارند و از هم پشتیبانی می‌کنند. مستکبرین جهان نیز اگر سابقه خواهان ظلم‌مندی برآین هستند، چاره‌ای ندارند جز آن‌که متحداً عمل و مبارزه کنند.

بسیار بر مسا و آموزنده است که آموزگاران بزرگ زحمتکشان همه دنیا، مارکس و انگلس (آنها آلمانی بودند، ولی آموزش آن‌ها راهنمای همه زحمتکشان دنیا) در سده اولین گمانه که به‌صورت برنامه عمل و خواست همه کمونیستهای جهان (به‌عنوان برای کارگران آلمانی) نوشته، این جمله تاریخی را قید کردند: «زحمتکشان سراسر جهان متحد شوید. در این جمله تمام عناصر آموزش بزرگ هستی بین‌المللی کارگران و زحمتکشان و لزوم اتحاد و هم‌جایی برای رسیدن به پیروزی متصور شده است و اکنون که یکسده و سی و پانزده، از اعلام این شعار می‌گذرد، درستی و تأثیر عمل و جانپوشی آن بیش از پیش آشکار است. و اما چرا روز اول ماه ۱۹۰۴ تریه‌بست که این ائتلاف‌های و هدفها مثل یک روز و طوفانی گوناگون و با نشانی و سلیقه‌های نیست؛ نتیجه مسلم رشد جامعه بشری است؛ تنظیم برادر است، نه می‌تواند به‌وسیله صدور قانون و تسویبات منبوع شود، همه می‌توانند آنرا از میان تلاش‌های ایدئولوژیک طبقه کارگر خود سر به‌دور انداختند. بنابراین اجبار و عمل این اصل مترک‌هستی بین‌المللی زحمتکشان مربوط به یک روز معین نیست. ولی طبقه کارگر جهانی برای نشان دادن این هستی‌دانی و اصولی خود، برای بیان مشخص این اصل انسانی، روز اول ماه مه را - به‌عنوان که در نوشته دیگر همین روزنامه می‌خوانید - برگزیدند. در همان روزی که کارگر جهانی و اجتماعی و فراسیاهی به‌جایان می‌آید یا به‌متینگ می‌رود، یا در اجتماع شرکت می‌کند، زحمتکش و تروپلاسی و مودیسیتی، بلژیک و هند، لهستانی و روس نیز به‌جایان می‌رود، متینگ می‌دهد، در اجتماع و گردمغانی «بیتروژن».

سال ۱۳۵۷، ۱۳۵۶، ۱۳۵۵، ۱۳۵۴، ۱۳۵۳، ۱۳۵۲، ۱۳۵۱، ۱۳۵۰، ۱۳۴۹، ۱۳۴۸، ۱۳۴۷، ۱۳۴۶، ۱۳۴۵، ۱۳۴۴، ۱۳۴۳، ۱۳۴۲، ۱۳۴۱، ۱۳۴۰، ۱۳۳۹، ۱۳۳۸، ۱۳۳۷، ۱۳۳۶، ۱۳۳۵، ۱۳۳۴، ۱۳۳۳، ۱۳۳۲، ۱۳۳۱، ۱۳۳۰، ۱۳۲۹، ۱۳۲۸، ۱۳۲۷، ۱۳۲۶، ۱۳۲۵، ۱۳۲۴، ۱۳۲۳، ۱۳۲۲، ۱۳۲۱، ۱۳۲۰، ۱۳۱۹، ۱۳۱۸، ۱۳۱۷، ۱۳۱۶، ۱۳۱۵، ۱۳۱۴، ۱۳۱۳، ۱۳۱۲، ۱۳۱۱، ۱۳۱۰، ۱۳۰۹، ۱۳۰۸، ۱۳۰۷، ۱۳۰۶، ۱۳۰۵، ۱۳۰۴، ۱۳۰۳، ۱۳۰۲، ۱۳۰۱، ۱۳۰۰، ۱۲۹۹، ۱۲۹۸، ۱۲۹۷، ۱۲۹۶، ۱۲۹۵، ۱۲۹۴، ۱۲۹۳، ۱۲۹۲، ۱۲۹۱، ۱۲۹۰، ۱۲۸۹، ۱۲۸۸، ۱۲۸۷، ۱۲۸۶، ۱۲۸۵، ۱۲۸۴، ۱۲۸۳، ۱۲۸۲، ۱۲۸۱، ۱۲۸۰، ۱۲۷۹، ۱۲۷۸، ۱۲۷۷، ۱۲۷۶، ۱۲۷۵، ۱۲۷۴، ۱۲۷۳، ۱۲۷۲، ۱۲۷۱، ۱۲۷۰، ۱۲۶۹، ۱۲۶۸، ۱۲۶۷، ۱۲۶۶، ۱۲۶۵، ۱۲۶۴، ۱۲۶۳، ۱۲۶۲، ۱۲۶۱، ۱۲۶۰، ۱۲۵۹، ۱۲۵۸، ۱۲۵۷، ۱۲۵۶، ۱۲۵۵، ۱۲۵۴، ۱۲۵۳، ۱۲۵۲، ۱۲۵۱، ۱۲۵۰، ۱۲۴۹، ۱۲۴۸، ۱۲۴۷، ۱۲۴۶، ۱۲۴۵، ۱۲۴۴، ۱۲۴۳، ۱۲۴۲، ۱۲۴۱، ۱۲۴۰، ۱۲۳۹، ۱۲۳۸، ۱۲۳۷، ۱۲۳۶، ۱۲۳۵، ۱۲۳۴، ۱۲۳۳، ۱۲۳۲، ۱۲۳۱، ۱۲۳۰، ۱۲۲۹، ۱۲۲۸، ۱۲۲۷، ۱۲۲۶، ۱۲۲۵، ۱۲۲۴، ۱۲۲۳، ۱۲۲۲، ۱۲۲۱، ۱۲۲۰، ۱۲۱۹، ۱۲۱۸، ۱۲۱۷، ۱۲۱۶، ۱۲۱۵، ۱۲۱۴، ۱۲۱۳، ۱۲۱۲، ۱۲۱۱، ۱۲۱۰، ۱۲۰۹، ۱۲۰۸، ۱۲۰۷، ۱۲۰۶، ۱۲۰۵، ۱۲۰۴، ۱۲۰۳، ۱۲۰۲، ۱۲۰۱، ۱۲۰۰، ۱۱۹۹، ۱۱۹۸، ۱۱۹۷، ۱۱۹۶، ۱۱۹۵، ۱۱۹۴، ۱۱۹۳، ۱۱۹۲، ۱۱۹۱، ۱۱۹۰، ۱۱۸۹، ۱۱۸۸، ۱۱۸۷، ۱۱۸۶، ۱۱۸۵، ۱۱۸۴، ۱۱۸۳، ۱۱۸۲، ۱۱۸۱، ۱۱۸۰، ۱۱۷۹، ۱۱۷۸، ۱۱۷۷، ۱۱۷۶، ۱۱۷۵، ۱۱۷۴، ۱۱۷۳، ۱۱۷۲، ۱۱۷۱، ۱۱۷۰، ۱۱۶۹، ۱۱۶۸، ۱۱۶۷، ۱۱۶۶، ۱۱۶۵، ۱۱۶۴، ۱۱۶۳، ۱۱۶۲، ۱۱۶۱، ۱۱۶۰، ۱۱۵۹، ۱۱۵۸، ۱۱۵۷، ۱۱۵۶، ۱۱۵۵، ۱۱۵۴، ۱۱۵۳، ۱۱۵۲، ۱۱۵۱، ۱۱۵۰، ۱۱۴۹، ۱۱۴۸، ۱۱۴۷، ۱۱۴۶، ۱۱۴۵، ۱۱۴۴، ۱۱۴۳، ۱۱۴۲، ۱۱۴۱، ۱۱۴۰، ۱۱۳۹، ۱۱۳۸، ۱۱۳۷، ۱۱۳۶، ۱۱۳۵، ۱۱۳۴، ۱۱۳۳، ۱۱۳۲، ۱۱۳۱، ۱۱۳۰، ۱۱۲۹، ۱۱۲۸، ۱۱۲۷، ۱۱۲۶، ۱۱۲۵، ۱۱۲۴، ۱۱۲۳، ۱۱۲۲، ۱۱۲۱، ۱۱۲۰، ۱۱۱۹، ۱۱۱۸، ۱۱۱۷، ۱۱۱۶، ۱۱۱۵، ۱۱۱۴، ۱۱۱۳، ۱۱۱۲، ۱۱۱۱، ۱۱۱۰، ۱۱۰۹، ۱۱۰۸، ۱۱۰۷، ۱۱۰۶، ۱۱۰۵، ۱۱۰۴، ۱۱۰۳، ۱۱۰۲، ۱۱۰۱، ۱۱۰۰، ۱۰۹۹، ۱۰۹۸، ۱۰۹۷، ۱۰۹۶، ۱۰۹۵، ۱۰۹۴، ۱۰۹۳، ۱۰۹۲، ۱۰۹۱، ۱۰۹۰، ۱۰۸۹، ۱۰۸۸، ۱۰۸۷، ۱۰۸۶، ۱۰۸۵، ۱۰۸۴، ۱۰۸۳، ۱۰۸۲، ۱۰۸۱، ۱۰۸۰، ۱۰۷۹، ۱۰۷۸، ۱۰۷۷، ۱۰۷۶، ۱۰۷۵، ۱۰۷۴، ۱۰۷۳، ۱۰۷۲، ۱۰۷۱، ۱۰۷۰، ۱۰۶۹، ۱۰۶۸، ۱۰۶۷، ۱۰۶۶، ۱۰۶۵، ۱۰۶۴، ۱۰۶۳، ۱۰۶۲، ۱۰۶۱، ۱۰۶۰، ۱۰۵۹، ۱۰۵۸، ۱۰۵۷، ۱۰۵۶، ۱۰۵۵، ۱۰۵۴، ۱۰۵۳، ۱۰۵۲، ۱۰۵۱، ۱۰۵۰، ۱۰۴۹، ۱۰۴۸، ۱۰۴۷، ۱۰۴۶، ۱۰۴۵، ۱۰۴۴، ۱۰۴۳، ۱۰۴۲، ۱۰۴۱، ۱۰۴۰، ۱۰۳۹، ۱۰۳۸، ۱۰۳۷، ۱۰۳۶، ۱۰۳۵، ۱۰۳۴، ۱۰۳۳، ۱۰۳۲، ۱۰۳۱، ۱۰۳۰، ۱۰۲۹، ۱۰۲۸، ۱۰۲۷، ۱۰۲۶، ۱۰۲۵، ۱۰۲۴، ۱۰۲۳، ۱۰۲۲، ۱۰۲۱، ۱۰۲۰، ۱۰۱۹، ۱۰۱۸، ۱۰۱۷، ۱۰۱۶، ۱۰۱۵، ۱۰۱۴، ۱۰۱۳، ۱۰۱۲، ۱۰۱۱، ۱۰۱۰، ۱۰۰۹، ۱۰۰۸، ۱۰۰۷، ۱۰۰۶، ۱۰۰۵، ۱۰۰۴، ۱۰۰۳، ۱۰۰۲، ۱۰۰۱، ۱۰۰۰، ۹۹۹، ۹۹۸، ۹۹۷، ۹۹۶، ۹۹۵، ۹۹۴، ۹۹۳، ۹۹۲، ۹۹۱، ۹۹۰، ۹۸۹، ۹۸۸، ۹۸۷، ۹۸۶، ۹۸۵، ۹۸۴، ۹۸۳، ۹۸۲، ۹۸۱، ۹۸۰، ۹۷۹، ۹۷۸، ۹۷۷، ۹۷۶، ۹۷۵، ۹۷۴، ۹۷۳، ۹۷۲، ۹۷۱، ۹۷۰، ۹۶۹، ۹۶۸، ۹۶۷، ۹۶۶، ۹۶۵، ۹۶۴، ۹۶۳، ۹۶۲، ۹۶۱، ۹۶۰، ۹۵۹، ۹۵۸، ۹۵۷، ۹۵۶، ۹۵۵، ۹۵۴، ۹۵۳، ۹۵۲، ۹۵۱، ۹۵۰، ۹۴۹، ۹۴۸، ۹۴۷، ۹۴۶، ۹۴۵، ۹۴۴، ۹۴۳، ۹۴۲، ۹۴۱، ۹۴۰، ۹۳۹، ۹۳۸، ۹۳۷، ۹۳۶، ۹۳۵، ۹۳۴، ۹۳۳، ۹۳۲، ۹۳۱، ۹۳۰، ۹۲۹، ۹۲۸، ۹۲۷، ۹۲۶، ۹۲۵، ۹۲۴، ۹۲۳، ۹۲۲، ۹۲۱، ۹۲۰، ۹۱۹، ۹۱۸، ۹۱۷، ۹۱۶، ۹۱۵، ۹۱۴، ۹۱۳، ۹۱۲، ۹۱۱، ۹۱۰، ۹۰۹، ۹۰۸، ۹۰۷، ۹۰۶، ۹۰۵، ۹۰۴، ۹۰۳، ۹۰۲، ۹۰۱، ۹۰۰، ۸۹۹، ۸۹۸، ۸۹۷، ۸۹۶، ۸۹۵، ۸۹۴، ۸۹۳، ۸۹۲، ۸۹۱، ۸۹۰، ۸۸۹، ۸۸۸، ۸۸۷، ۸۸۶، ۸۸۵، ۸۸۴، ۸۸۳، ۸۸۲، ۸۸۱، ۸۸۰، ۸۷۹، ۸۷۸، ۸۷۷، ۸۷۶، ۸۷۵، ۸۷۴، ۸۷۳، ۸۷۲، ۸۷۱، ۸۷۰، ۸۶۹، ۸۶۸، ۸۶۷، ۸۶۶، ۸۶۵، ۸۶۴، ۸۶۳، ۸۶۲، ۸۶۱، ۸۶۰، ۸۵۹، ۸۵۸، ۸۵۷، ۸۵۶، ۸۵۵، ۸۵۴، ۸۵۳، ۸۵۲، ۸۵۱، ۸۵۰، ۸۴۹، ۸۴۸، ۸۴۷، ۸۴۶، ۸۴۵، ۸۴۴، ۸۴۳، ۸۴۲، ۸۴۱، ۸۴۰، ۸۳۹، ۸۳۸، ۸۳۷، ۸۳۶، ۸۳۵، ۸۳۴، ۸۳۳، ۸۳۲، ۸۳۱، ۸۳۰، ۸۲۹، ۸۲۸، ۸۲۷، ۸۲۶، ۸۲۵، ۸۲۴، ۸۲۳، ۸۲۲، ۸۲۱، ۸۲۰، ۸۱۹، ۸۱۸، ۸۱۷، ۸۱۶، ۸۱۵، ۸۱۴، ۸۱۳، ۸۱۲، ۸۱۱، ۸۱۰، ۸۰۹، ۸۰۸، ۸۰۷، ۸۰۶، ۸۰۵، ۸۰۴، ۸۰۳، ۸۰۲، ۸۰۱، ۸۰۰، ۷۹۹، ۷۹۸، ۷۹۷، ۷۹۶، ۷۹۵، ۷۹۴، ۷۹۳، ۷۹۲، ۷۹۱، ۷۹۰، ۷۸۹، ۷۸۸، ۷۸۷، ۷۸۶، ۷۸۵، ۷۸۴، ۷۸۳، ۷۸۲، ۷۸۱، ۷۸۰، ۷۷۹، ۷۷۸، ۷۷۷، ۷۷۶، ۷۷۵، ۷۷۴، ۷۷۳، ۷۷۲، ۷۷۱، ۷۷۰، ۷۶۹، ۷۶۸، ۷۶۷، ۷۶۶، ۷۶۵، ۷۶۴، ۷۶۳، ۷۶۲، ۷۶۱، ۷۶۰، ۷۵۹، ۷۵۸، ۷۵۷، ۷۵۶، ۷۵۵، ۷۵۴، ۷۵۳، ۷۵۲، ۷۵۱، ۷۵۰، ۷۴۹، ۷۴۸، ۷۴۷، ۷۴۶، ۷۴۵، ۷۴۴، ۷۴۳، ۷۴۲، ۷۴۱، ۷۴۰، ۷۳۹، ۷۳۸، ۷۳۷، ۷۳۶، ۷۳۵، ۷۳۴، ۷۳۳، ۷۳۲، ۷۳۱، ۷۳۰، ۷۲۹، ۷۲۸، ۷۲۷، ۷۲۶، ۷۲۵، ۷۲۴، ۷۲۳، ۷۲۲، ۷۲۱، ۷۲۰، ۷۱۹، ۷۱۸، ۷۱۷، ۷۱۶، ۷۱۵، ۷۱۴، ۷۱۳، ۷۱۲، ۷۱۱، ۷۱۰، ۷۰۹، ۷۰۸، ۷۰۷، ۷۰۶، ۷۰۵، ۷۰۴، ۷۰۳، ۷۰۲، ۷۰۱، ۷۰۰، ۶۹۹، ۶۹۸، ۶۹۷، ۶۹۶، ۶۹۵، ۶۹۴، ۶۹۳، ۶۹۲، ۶۹۱، ۶۹۰، ۶۸۹، ۶۸۸، ۶۸۷، ۶۸۶، ۶۸۵، ۶۸۴، ۶۸۳، ۶۸۲، ۶۸۱، ۶۸۰، ۶۷۹، ۶۷۸، ۶۷۷، ۶۷۶، ۶۷۵، ۶۷۴، ۶۷۳، ۶۷۲، ۶۷۱، ۶۷۰، ۶۶۹، ۶۶۸، ۶۶۷، ۶۶۶، ۶۶۵، ۶۶۴، ۶۶۳، ۶۶۲، ۶۶۱، ۶۶۰، ۶۵۹، ۶۵۸، ۶۵۷، ۶۵۶، ۶۵۵، ۶۵۴، ۶۵۳، ۶۵۲، ۶۵۱، ۶۵۰، ۶۴۹، ۶۴۸، ۶۴۷، ۶۴۶، ۶۴۵، ۶۴۴، ۶۴۳، ۶۴۲، ۶۴۱، ۶۴۰، ۶۳۹، ۶۳۸، ۶۳۷، ۶۳۶، ۶۳۵، ۶۳۴، ۶۳۳، ۶۳۲، ۶۳۱، ۶۳۰، ۶۲۹، ۶۲۸، ۶۲۷، ۶۲۶، ۶۲۵، ۶۲۴، ۶۲۳، ۶۲۲، ۶۲۱، ۶۲۰، ۶۱۹، ۶۱۸، ۶۱۷، ۶۱۶، ۶۱۵، ۶۱۴، ۶۱۳، ۶۱۲، ۶۱۱، ۶۱۰، ۶۰۹، ۶۰۸، ۶۰۷، ۶۰۶، ۶۰۵، ۶۰۴، ۶۰۳، ۶۰۲، ۶۰۱، ۶۰۰، ۵۹۹، ۵۹۸، ۵۹۷، ۵۹۶، ۵۹۵، ۵۹۴، ۵۹۳، ۵۹۲، ۵۹۱، ۵۹۰، ۵۸۹، ۵۸۸، ۵۸۷، ۵۸۶، ۵۸۵، ۵۸۴، ۵۸۳، ۵۸۲، ۵۸۱، ۵۸۰، ۵۷۹، ۵۷۸، ۵۷۷، ۵۷۶، ۵۷۵، ۵۷۴، ۵۷۳، ۵۷۲، ۵۷۱، ۵۷۰، ۵۶۹، ۵۶۸، ۵۶۷، ۵۶۶، ۵۶۵، ۵۶۴، ۵۶۳، ۵۶۲، ۵۶۱، ۵۶۰، ۵۵۹، ۵۵۸، ۵۵۷، ۵۵۶، ۵۵۵، ۵۵۴، ۵۵۳، ۵۵۲، ۵۵۱، ۵۵۰، ۵۴۹، ۵۴۸، ۵۴۷، ۵۴۶، ۵۴۵، ۵۴۴، ۵۴۳، ۵۴۲، ۵۴۱، ۵۴۰، ۵۳۹، ۵۳۸، ۵۳۷، ۵۳۶، ۵۳۵، ۵۳۴، ۵۳۳، ۵۳۲، ۵۳۱، ۵۳۰، ۵۲۹، ۵۲۸، ۵۲۷، ۵۲۶، ۵۲۵، ۵۲۴، ۵۲۳، ۵۲۲، ۵۲۱، ۵۲۰، ۵۱۹، ۵۱۸، ۵۱۷، ۵۱۶، ۵۱۵، ۵۱۴، ۵۱۳، ۵۱۲، ۵۱۱، ۵۱۰، ۵۰۹، ۵۰۸، ۵۰۷، ۵۰۶، ۵۰۵، ۵۰۴، ۵۰۳، ۵۰۲، ۵۰۱، ۵۰۰، ۴۹۹، ۴۹۸، ۴۹۷، ۴۹۶، ۴۹۵، ۴۹۴، ۴۹۳، ۴۹۲، ۴۹۱، ۴۹۰، ۴۸۹، ۴۸۸، ۴۸۷، ۴۸۶، ۴۸۵، ۴۸۴، ۴۸۳، ۴۸۲، ۴۸۱، ۴۸۰، ۴۷۹، ۴۷۸، ۴۷۷، ۴۷۶، ۴۷۵، ۴۷۴، ۴۷۳، ۴۷۲، ۴۷۱، ۴۷۰، ۴۶۹، ۴۶۸، ۴۶۷، ۴۶۶، ۴۶۵، ۴۶۴، ۴۶۳، ۴۶۲، ۴۶۱، ۴۶۰، ۴۵۹، ۴۵۸، ۴۵۷، ۴۵۶، ۴۵۵، ۴۵۴، ۴۵۳، ۴۵۲، ۴۵۱، ۴۵۰، ۴۴۹، ۴۴۸، ۴۴۷، ۴۴۶، ۴۴۵، ۴۴۴، ۴۴۳، ۴۴۲، ۴۴۱، ۴۴۰، ۴۳۹، ۴۳۸، ۴۳۷، ۴۳۶، ۴۳۵، ۴۳۴، ۴۳۳، ۴۳۲، ۴۳۱، ۴۳۰، ۴۲۹، ۴۲۸، ۴۲۷، ۴۲۶، ۴۲۵، ۴۲۴، ۴۲۳، ۴۲۲، ۴۲۱، ۴۲۰، ۴۱۹، ۴۱۸، ۴۱۷، ۴۱۶، ۴۱۵، ۴۱۴، ۴۱۳، ۴۱۲، ۴۱۱، ۴۱۰، ۴۰۹، ۴۰۸، ۴۰۷، ۴۰۶، ۴۰۵، ۴۰۴، ۴۰۳، ۴۰۲، ۴۰۱، ۴۰۰، ۳۹۹، ۳۹۸، ۳۹۷، ۳۹۶، ۳۹۵، ۳۹۴، ۳۹۳، ۳۹۲، ۳۹۱، ۳۹۰، ۳۸۹، ۳۸۸، ۳۸۷، ۳۸۶، ۳۸۵، ۳۸۴، ۳۸۳، ۳۸۲، ۳۸۱، ۳۸۰، ۳۷۹، ۳۷۸، ۳۷۷، ۳۷۶، ۳۷۵، ۳۷۴، ۳۷۳، ۳۷۲، ۳۷۱، ۳۷۰، ۳۶۹، ۳۶۸، ۳۶۷، ۳۶۶، ۳۶۵، ۳۶۴، ۳۶۳، ۳۶۲، ۳۶۱، ۳۶۰، ۳۵۹، ۳۵۸، ۳۵۷، ۳۵۶، ۳۵۵، ۳۵۴، ۳۵۳، ۳۵۲، ۳۵۱، ۳۵۰، ۳۴۹، ۳۴۸، ۳۴۷، ۳۴۶، ۳۴۵، ۳۴۴، ۳۴۳، ۳۴۲، ۳۴۱، ۳۴۰، ۳۳۹، ۳۳۸، ۳۳۷، ۳۳۶، ۳۳۵، ۳۳۴، ۳۳۳، ۳۳۲، ۳۳۱، ۳۳۰، ۳۲۹، ۳۲۸، ۳۲۷، ۳۲۶، ۳۲۵، ۳۲۴، ۳۲۳، ۳۲۲، ۳۲۱، ۳۲۰، ۳۱۹، ۳۱۸، ۳۱۷، ۳۱۶، ۳۱۵، ۳۱۴، ۳۱۳، ۳۱۲، ۳۱۱، ۳۱۰، ۳۰۹، ۳۰۸، ۳۰۷، ۳۰۶، ۳۰۵، ۳۰۴، ۳۰۳، ۳۰۲، ۳۰۱، ۳۰۰، ۲۹۹، ۲۹۸، ۲۹۷، ۲۹۶، ۲۹۵، ۲۹۴، ۲۹۳، ۲۹۲، ۲۹۱، ۲۹۰، ۲۸۹، ۲۸۸، ۲۸۷، ۲۸۶، ۲۸۵، ۲۸۴، ۲۸۳، ۲۸۲، ۲۸۱، ۲۸۰، ۲۷۹، ۲۷۸، ۲۷۷، ۲۷۶، ۲۷۵، ۲۷۴، ۲۷۳، ۲۷۲، ۲۷۱، ۲۷۰، ۲۶۹، ۲۶۸، ۲۶۷، ۲۶۶، ۲۶۵، ۲۶۴، ۲۶۳، ۲۶۲، ۲۶۱، ۲۶۰، ۲۵۹، ۲۵۸، ۲۵۷، ۲۵۶، ۲۵۵، ۲۵۴، ۲۵۳، ۲۵۲، ۲۵۱، ۲۵۰، ۲۴۹، ۲۴۸، ۲۴۷، ۲۴۶، ۲۴۵، ۲۴۴، ۲۴۳، ۲۴۲، ۲۴۱، ۲۴۰، ۲۳۹، ۲۳۸، ۲۳۷، ۲۳۶، ۲۳۵، ۲۳۴، ۲۳۳، ۲۳۲، ۲۳۱، ۲۳۰، ۲۲۹، ۲۲۸، ۲۲۷، ۲۲۶، ۲۲۵، ۲۲۴، ۲۲۳، ۲۲۲، ۲۲۱، ۲۲۰، ۲۱۹، ۲۱۸، ۲۱۷، ۲۱۶، ۲۱۵، ۲۱۴، ۲۱۳، ۲۱۲، ۲۱۱، ۲۱۰، ۲۰۹، ۲۰۸، ۲۰۷، ۲۰۶، ۲۰۵، ۲۰۴، ۲۰۳، ۲۰۲، ۲۰۱، ۲۰۰، ۱۹۹، ۱۹۸، ۱۹۷، ۱۹۶، ۱۹۵، ۱۹۴، ۱۹۳، ۱۹۲، ۱۹۱، ۱۹۰، ۱۸۹، ۱۸۸، ۱۸۷، ۱۸۶، ۱۸۵، ۱۸۴، ۱۸۳، ۱۸۲، ۱۸۱، ۱۸۰، ۱۷۹، ۱۷۸، ۱۷۷، ۱۷۶، ۱۷۵، ۱۷۴، ۱۷۳، ۱۷۲، ۱۷۱، ۱۷۰، ۱۶۹، ۱۶۸، ۱۶۷، ۱۶۶، ۱۶۵، ۱۶۴، ۱۶۳، ۱۶۲، ۱۶۱، ۱۶۰، ۱۵۹، ۱۵۸، ۱۵۷، ۱۵۶، ۱۵۵، ۱۵۴، ۱۵۳، ۱۵۲، ۱۵۱، ۱۵۰، ۱۴۹، ۱۴۸، ۱۴۷، ۱۴۶، ۱۴۵، ۱۴۴، ۱۴۳، ۱۴۲، ۱۴۱، ۱۴۰، ۱۳۹، ۱۳۸، ۱۳۷، ۱۳۶، ۱۳۵، ۱۳۴، ۱۳۳، ۱۳۲، ۱۳۱، ۱۳۰، ۱۲۹، ۱۲۸، ۱۲۷، ۱۲۶، ۱۲۵، ۱۲۴، ۱۲۳، ۱۲۲، ۱۲۱، ۱۲۰، ۱۱۹، ۱۱۸، ۱۱۷، ۱۱۶، ۱۱۵، ۱۱۴، ۱۱۳، ۱۱۲، ۱۱۱، ۱۱۰، ۱۰۹، ۱۰۸، ۱۰۷، ۱۰۶، ۱۰۵، ۱۰۴، ۱۰۳، ۱۰۲، ۱۰۱، ۱۰۰، ۹۹، ۹۸، ۹۷، ۹۶، ۹۵، ۹۴، ۹۳، ۹۲، ۹۱، ۹۰، ۸۹، ۸۸، ۸۷، ۸۶، ۸۵، ۸۴، ۸۳، ۸۲، ۸۱، ۸

کارگران ایران و ضد انقلاب

«شما کارگران و کارکنان شرکت نفت شریان حیاتی اجانب را قطع کردید. کارگران و کارمندان شرکت نفت بودند که به واسطه اعتصاب و قطع نفت، نهضت ملت را به پیروزی رساندند.»

تاریخچه برگزاری روز جهانی کارگران و زحمت کشان

روز بعد یعنی روز چهارم ماه مه پلیس آمریکا در شهر شیکاگو به صفوف کارگران یورش برد و عده بیشتری از آنها را کتک و با زخمی کرد. سپس برای نخستین بار علمای از رهبران کارگران اقدام کردند. در نخستین گردهم آئین نیویورک دوم در سال ۱۸۸۹ تصمیم گرفته می‌شود که بیاد آن روز و به منظور نشان دادن همبستگی جهانی کارگران اول ماه مه هر سال به عنوان روز جهانی کارگران جشن گرفته شود. در سال ۱۸۹۵ مراسم باشکوه تمام برگزار می‌شود و از آن پس تاکنون، عموماً اول ماه مه، روز بین‌المللی کارگران، در سراسر جهان با نمایش و تظاهرات باشکوه همراه است. در کشورهای سوسیالیستی که طبقه کارگر قدرت حاکمه را به دست آورده است زحمتکشان با اجتهاد چند ملیتی همبستگی خود را با برادران طبقاتی خویش در کشورهای سرمایه‌داری که هنوز به نظر مختلف از جمله حیانت‌سویالیست‌های فریادگر دیگر احزاب بورژوازی نتوانسته‌اند قدرت حاکم را به دست گیرند، نیز با ملل تحت تسلط و حواری‌های آفرینا، آسیا و آمریکای لاتین که با امپریالیسم و ارتجاع داخلی به‌مازده بر خاسته‌اند، اعلام می‌دارند.

اکنون وظیفه‌ای از مقابله با ضدانقلاب و درهم شکستن آن بالاتر نیست.

آن فرد انقلابی که عمده و غیر عمده، اصلی و فرعی را مخلوط کند و شعار فردا را امروز بدهد، نادانسته، در دام دشمن می‌افتد.

ضد انقلاب در تدارک یورش است. اسلوب او همان اسلوبی است که همیشه، در ایران دوران حکومت ملی متمدن، در انوفوری علیه حکومت ضد امپریالیستی سوکارنو، در شبلی علیه حکومت سوسیالیستی اندونزی، در بنگالند علیه حکومت ضد امپریالیستی مجیب‌الرحمن و تقاط دیگر به کار برده است. تسرور، تحریک، نفیض، ایجاد مفرقه، استفاده از مشکلات و ناخرسندی‌ها، استفاده از اشتباهات و خامی‌ها و روش‌های ناسنجیده احساسی، ایجاد هرج و مرج، ایجاد آشفتگی‌های سیاسی، ایجاد مشکلات اقتصادی... در یک

ناتسه خود را به دست آورد و به دست آورد. انقلاب ایران انقلابی بود که همه خلق را در تمام سبب خود و با تمام اقتدار وسیع خود دربر گرفت. در میدان این نبرد می‌بایست که با انرژیه بی‌گیری و مداومت، روش‌بینی و نهامت انجام دهد. اشکال بسیار گوناگون مبارزه از جانب خلق به‌حمت گرفته شد. اعتراضات حیاتی و راه‌پیمایی گرفته با اعتراضات سیاسی و بالآخره قیام مسلح بوده‌ای در همه این صحنه‌های نبرد و در تمام این اشکال مبارزه، طبقه کارگر، زحمت کشان، لایحه‌کش و در نهایت امر، قاطع و تعیین کننده داشت.

سخت تنها بر سر نیست عدلی شرکت کارگران ستمی و بی‌توجهی و خصمات در این راه‌پیمایی‌های حیاتی و اعتراضات اقتصادی است. سختی بر سر این است که با شرکت یکپارچه و متحد و روس بیانه و سازمان‌یافته طبقه کارگر ستمی ایران در این مبارزات، انقلاب ماکزیستی حول یافت، مابعدت نوی پیدا کرد، از خطر محتوی‌دوری غیبی و از خطر ستمی بی‌مادری سرمایه‌ساز گریز که سبب تحولات را به کلی دگرگون کرد. همه آن‌ها که با تجربه زندگی خود در این مأموریت تحول رومندانه بودند، می‌دانستند که چگونه احساسات کارگری را در رشد نیروی خویش بلافاصله با احساسات همگامی و یکپارچه سیاسی، به‌جانب نشان های سیاسی و در درجه اول به‌جانب غم‌خیزین شعار روز - خلق و طرد ستم تحول یافت و چگونه کارگران توانستند با تحمل محرومیت‌های بی‌شمار، که خود و خانواده‌هایشان با اشتراک بی‌مثال‌ها جان پندیرا می‌نهند، در نای ایران دولت و تار و پود دستگاه مائویستی آجان برارل

بقیه در صفحه ۷

طبقه کارگر، قلب و بازوی انقلاب

در توان عظیمی که انقلاب ایران را جامعه ما ایجاد کرد، طبقه کارگر، فرمان می‌دهد، آن موج انبساطی شدت‌گویی را تشکیل داد که در آخرین تحویل و در آن‌جا که مسئله مرگ یا زندگی حشر - مسئله شکست یا پیروزی انقلاب مطرح شد، سرپوش ساز گردید. یک نگاه واقع نشان می‌دهد که کارگران ایران چه نقش قاطعی را در تکمیل انقلاب، در سست‌گیری خلقی آن، در تعیین ماهیت دگرگونی و ضد امپریالیستی آن و بالآخره، در به‌پیروزی رساندن آن ایفا کرده‌اند.

کارگر و روحانی بر ضد امپریالیسم آمریکا

شعرهائی

برای ماه مه!

حش کارگران جهان، دریا،

دریای پر تلاطم انسان!

این وسعت شماره هم‌اواز

- انسان کشتار انان -

انسان کارخانه و بارانداز -

این برادران من

این دریاواران

در قاره‌های دور و نزدیک

می‌زند

و در محله‌های دنیا

طین و لوله رستاخیز

بهر گرانه و بندر

می‌بجند

که فصل، فصل رهاست

فصل رهایی انسان

فصل رهایی نان.

وینجا

در این فلات سرب خاگر

پس ماندن تنهایی غمگین!

سرخیل گوربانان

شیرابه‌های جسم کسان را

هنوز می‌نهند.

دیگر، برادران من

میرزا حسن خان...

بقیه در صفحه ۷

تبریک کنفدراسیون عمومی کار فرانسه به کارگران ایران

بنیاد اول ماه مه کنفدراسیون عمومی کار، بزرگترین و با نفوذترین اتحادیه کارگری فرانسه، طی پیامی به کارگران ایران، ضمن تبریک اول ماه مه، قیام پیروزمند کارگران و همه میهن پرستان و دمکرات‌های ایران را بر ضد امپریالیسم و رژیم دست‌نشانده آن ستود و کامیابی آنها را آرزو کرده است. کنفدراسیون عمومی کار فرانسه بار دیگر همبستگی کامل خود را با طبقه کارگر و همه مردم ایران تأکید کرده است.

برقرار باد اتحاد همه نیروهای ضد امپریالیستی و دموکراتیک در جنبه متحد خلق